

uneori creierul mi se blochează

Vasile Andreica

uneori creierul mi se blochează
vomit circumvoluțiuni pe nas
doar conștiința pare-a mai fi trează
când definițiile mi-s de pripas

și scuip dureri cum scuipă mâța păr
lecturile-n uitare le-nvelesc
iar variantele de adevăr
le-arunc în saci cu zel gospodăresc

tot ce-am crezut se duce la gunoi
cu fastul unei trupe de paradă
ce n-a purtat vreodată un război
deci nu-i defel ce lumea vrea s-o creadă

rămân ființă-n toate dezmințită
când amăgirile m-au părăsit
dincolo de putință și ursită
cuvintele-s un zumzet chinuit

la capătul oricărei divizări
e pacea ce nu poate fi-nțeleasă
a fi și a nu fi pun întrebări
stupide pentru mintea reculeasă

îmi mai rămâne-o singură dorință
când binele și răul s-au topit
aș vrea de ne mai este cu putință
să mă primești la pieptul tău iubit

și-atunci mă pot întoarce-n infinire
tot ce am fost îți las drept suvenir
ca pe un fiu ori ca pe-un tainic mire
m-a uns iubirea ta cu veșnic mir

focul din noi va arde-n alte case
inimi necunoscute ne-or simți
trăind în altă carne și-alte oase
fiind tot ce am fost și puteam fi

îmi odihnesc acum poezia
cuvintele se-nșiră de prisos
aș vrea să-mi poți simți doar bucuria

suflului melancolic și duios

prin care-mi torn în vers fiertura dulce
a sângelui închipuit de vin
îmi las muza cuminte să se culce
și-n gând atotcuprinzător te țin.